

MONA KASTEN

Zâmbesc din nou

seria again #4

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Playlist

There's No Way – Lauv feat. Julia Michaels

Deep Burn Blue – The Paper Kites

When It Hurts You – The Paper Kites

Slow Dancing In A Burning Room – John Mayer

I Don't Trust Myself (With Loving You) – John Mayer

Gravity – John Mayer

It's Not Living (If It's Not With You) – The 1975

Feeling You – Harrison Storm

Natural – ZAYN

Tonight – ZAYN

Dance To This – Troye Sivan feat. Ariana Grande

Youngblood – 5 Seconds of Summer

Waste It On Me – Steve Aoki feat. BTS

Starry Night – Mamamoo

Miracles – Stalking Gia feat. blackbear

Run – Matt Nathanson

In My Head – Peter Manos

Without Me – Halsey

Love Somebody Like You – Joan

Hands – Brandt Orange

Capitolul 1

– Sunt curioasă când vor face tatăl meu și mama ta următorul pas.

M-am înecat cu o gură de *matcha latte* și am încercat să împiedic accesul de tuse fără succes. Dawn a observat imediat și a început să mă bată pe spate, ceea ce n-a ajutat deloc, ci m-a făcut să tușesc mai tare. Tipul din fața noastră s-a întors. Când m-a văzut pe cale să mă sufoc, s-a încruntat și s-a îndepărtat un pas, mărind distanța dintre noi.

– Ce? am îngâimat după ce am reușit să-mi eliberez căile respiratorii.

– Părinții noștri, repetă Dawn lent, și-mi aruncă o privire piezișă, de parcă n-ar fi fost tocmai sigură dacă întrebasesm serios sau retoric. Nu ți se pare că le merge foarte bine?

Mi-am înfrânat impulsul de a tuși din nou, strângând din dinți și ajustându-mi bareta genții pe umăr.

Mama mea și tatăl lui Dawn formau un cuplu de nouă luni. Dar chiar dacă le mergea bine și păreau fericiți, eu nu împărtășeam optimismul lui Dawn. Nu credeam că relația lor va rezista – oricând de rău mi-ar fi părut. Poate că Stanley nu era la fel de ticălos cum fuseseră alți tipi cu care se combinase mama înainte, dar figurile masculine ieșeau mereu din peisaj. Era doar o chestiune de timp.

– Nu pari foarte entuziasmată, a spus monoton prietena mea.

I-am aruncat o privire piezișă și m-am întrebat cum de era posibil să ne cunoaștem deja atât de bine, după doar nouă luni. De obicei, simțeam imediat când una dintre noi

avea ceva pe suflet sau când nu-i era foarte bine, aproape ca și cum am fi fost surori, crescute împreună. Dar eram foarte diferite, fizic: în timp ce părul lui Dawn era castaniu-roșcat și avea ochi de căprioară, eu aveam părul negru-corb și ochi de un albastru rece, pe care-i moștenisem de la tatăl meu.

— Normal că-i super că sunt fericiți, am răspuns, după o scurtă ezitare.

Sincer, mă întrebam când se va sfârși. Mama și cu mine aveam prea multe secrete, pe care nu le puteam încredința nimănui, nici măcar familiei Edwards. Indiferent cât îl iubea mama pe Stanley sau cât de mult o aveam pe Dawn la inimă.

— Deci tata ar putea primi binecuvântarea ta? a întrebat Dawn.

M-am oprit pe trotuar, în drum spre clădirea principală a facultății.

— Binecuvântarea mea pentru ce?

Dawn s-a întors spre mine, fără să se oprească din mers. A continuat să meargă cu spatele, cu degetele mari strângând bretelele rucsacului.

— Păi, să continue ca până acum. Am senzația că el crede că mă neglijează. Mi-aș dori să-l conving cât de mult ne bucurăm noi două pentru ei.

M-am scuturat din amorțeală să o prind din urmă. Exact când am ajuns lângă ea, s-a împiedicat și a trebuit s-o prind de braț, ca să nu cadă pe spate.

— Nu fi din nou antiubire, mi-a zis după ce și-a revenit, lovindu-mă cu umărul.

— Nu sunt, am ripostat.

Doar că nu prea am eu legătură cu dragostea și nici nu vreau să am. Nu după ce am văzut ce i-a făcut dragostea mamei, iar și iar. Evident că mă bucuram că era fericită cu Stanley. Dar Dawn nu știa multe lucruri despre mine, iar tatăl ei nu știa multe lucruri despre mama, așa că nu vedeam cum ar putea funcționa mai departe relația lor.

— Hai să reformulăm, mi-a propus Dawn, după o pauză. Nu ești tocmai cea mai mare romantică.

— Nu? am zis eu, sec, sorbind cu grijă din *matcha latte*.

— Să-ți amintesc de comentariile pe care le-ai făcut în legătură cu *About Us*?

Mi-am abținut cu greu un rânjec. Dawn era autoare și scria romane de dragoste. Pentru că eu studiam literatură și învățasem câte ceva despre lucrul cu textele, datorită profesiei mamei, Dawn mă întrebase dacă aș dori să îi citesc povestirile. Ghinionul ei, căci eu mă concentram mai degrabă pe golurile de conținut și mai puțin pe aspectele romantice.

I-am aruncat o privire piezișă și am văzut o urmă de tristețe în ochii ei. Dintr-odată, m-am simțit vinovată. Doar fiindcă viața amoroasă a mamei îmi dăduse mereu motive de îngrijorare nu însemna că trebuia să îmi refulez frustrările asupra lui Dawn. M-am adunat și i-am zâmbit.

— Ai dreptate.

Dawn mi-a zâmbit la rândul ei.

— Eu am întotdeauna dreptate.

A luat o gură de cafea.

— Măine mă întâlnesc cu tata la un restaurant. Îi voi spune cât de bucuroase suntem amândouă că le merge atât de bine, ca să nu-și mai facă atâtea griji.

— E un plan bun.

Mi-am dat capul pe spate și am înghițit restul de *matcha latte*. După aceea, am îndesat cana reutilizabilă într-un compartiment lateral al genții.

— Cred că-mi voi lua și eu unul curând, a zis Dawn, gânditoare.

S-a uitat la compartimentul în care se afla recipientul, apoi la paharul ei de hârtie.

— L-am comandat de pe un site pe care-ți poți crea propriile designuri. Dacă vrei, putem imprima pe el o copertă de carte de-ale tale, am sugerat.

Dawn se strâmbă.

— Nu știu dacă vreau să bântui prin facultate cu o cană pe care-i un tip la bustul gol.

— Am văzut lucruri și mai scandaloase în campus, am răspuns, privindu-mi ceasul cu aparentă nonșalanță.

La naiba.

Nu mai întârzasem atât de mult la atelierul de scriere creativă. M-a cuprins dezamăgirea. Ratasem șansa miercurea asta. De fapt, o ratasem de când mă întrebuse Dawn dacă aș dori să ieșim la cafea înainte de curs. De obicei, ajungeam cu 15 minute mai devreme, dacă nu chiar mai repede.

— Nu fugi atât de repede. Am picioarele mai scurte decât ale tale, a găfâit Dawn, în timp ce urcam scările spre intrarea în clădirea principală.

— Nu este adevărat. Nu-s nici cu o palmă mai înaltă decât tine. În plus, nu vreau să întârzi.

Și-a privit și ea telefonul.

— E aproape 12.00. Nolan nu se supără dacă ajungem o idee mai târziu.

— Doar fiindcă ne înțelegem bine cu el nu înseamnă că trebuie să profităm, i-am zis, ținându-i ușa.

— Ai dreptate. Cred că mă răsfăț.

Am străbătut împreună coridoarele, și, în timp ce Dawn îmi povestea despre o petrecere pe care Spencer plănuia s-o organizeze la ei acasă, eu am încercat să ignor senzația care devenea tot mai puternică pe măsură ce ne apropiam de sală. Mi-am trecut degetele prin păr, pe furiș, sperând că ondurile mele erau încă la locul lor. M-aș fi uitat în oglindă, cum făceam de obicei când ajungeam mai devreme la curs, însă Dawn era cu mine de data asta.

Fără ezitare, Dawn a apăsat clanța și a intrat. Trei alți studenți erau deja acolo, șezând turcește pe podea, cu carnețelele în poală. Le-am aruncat o privire rapidă înainte să trec prin fața lor. Pe catedră era un haos de hârtii colorate, pixuri și cărți, iar imaginea se asorta perfect cu proprietarul menajeriei.

— Bună, Nolan, a spus Dawn.

Nolan a ridicat privirea din cartea în care fusese cufundat până-n urmă cu câteva secunde. Între dinți ținea capătul unui pix roșu. Pentru o clipă, a părut uimit, de parcă ar fi călătorit dintr-o altă lume și ar fi fost catapultat într-o noastră. Mai întâi, a privit-o pe Dawn, apoi s-a uitat la mine. A zâmbit. Apoi a lăsat pixul jos, a aruncat o privire ceasului de deasupra capetelor noastre și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— La țanc.

A continuat să zâmbească.

— Cred că am întârziat, a spus Dawn.

Nolan a ridicat o sprânceană.

— Dacă ajungeați cu un minut mai târziu, v-aș fi trimit să-mi luați un covrig.

Amenințarea a generat râsete înfundate în sală. Dawn și cu mine am rânjit, chiar dacă știam că nu glumea. Nolan preda... neconvențional. Nu își privea studenții de sus, ci îi trata ca pe niște prieteni cu care dorea să împărtășească pasiunea lui. Era mereu vesel și plin de energie, iar cursurile lui erau diferite de tot ce experimentasem la facultate.

De la faptul că puteam să ne adresăm lui folosind prenumele și până la pedepsele sale creative când uitam să ne facem temele sau întârziam, alături de orele pe care le petreceam pe podea, pe mese sau afară, pe pajiștile din campus — nimic nu era așa cum te așteptai, cu Nolan. Același lucru se întâmpla și cu temele abordate la cursuri. Pe cât de relaxat părea el la prima vedere, pe atât de profunde și parțial chinuitoare erau temele pe care ni le dădea. Deja mă

întrebasesm de mai multe ori dacă exista vreun motiv pentru care alegea tocmai acele teme.

Nolan mă fascina. Era ca o enigmă pe care doream să o dezleg neapărat și motivul pentru care abia așteptam să pătrund în spațiul acela în fiecare miercuri.

După ce m-am așezat pe podea lângă Dawn, m-am uitat din nou spre Nolan. El a pus capacul pixului și l-a așezat pe birou.

Avea un chip extraordinar – precum totul la el –, puternic și blând în același timp, cu ochi cenușii și o linie mereu gânditoare în jurul gurii. Părul lui blond închis era mai tot timpul prins într-o coadă la spate și nu mi se păruse niciodată la fel de atrăgător la altcineva. Alături de urma de barbă, îl făcea să pară ușor sălbatic, în contrast cu natura sa blândă și zâmbetul cald.

Mi-am coborât lent privirea și a trebuit să mă ridic nițel, ca să văd ce scria pe tricoul lui imprimat. De obicei asta făceam prima dată când ajungeam miercurea la seminar – Nolan avea o pasiune pentru tricourile imprimate. Acum se sprijinea de spătar, cu brațele deasupra capului. Materialul tricoului era negru și i se întindea ușor pe piept, iar printul consta din șiruri de luminițe multicolore sub care era notat alfabetul. Aproape c-am rânjit. Aveam un tricou asemănător acasă, pentru că eram o mare admiratoare *Stranger Things*. Mi-am lăsat privirea să rătăcească pe tot alfabetul, până ce a ajuns mai jos.

Dacă n-ar fi fost catedra în cale, poate aș fi văzut o dungă de piele. Mi-am tras un bobârnac în gând.

Am ridicat din nou privirea și am tresărit. Nolan mă privea și el, întrebător. Imediat mi-am simțit obrajii cuprinși de o căldură puternică și am întors atât de repede capul, că aproape mi-am sucit gâtul.

Faptul că, probabil, exista un motiv bine întemeiat pentru care mă bucuram de acest curs în fiecare miercuri era unul dintre secretele pe care nici Dawn, nici vreo altă persoană de pe planetă, nu trebuia să le afle vreodată.

Capitolul 2

Când a sunat telefonul mobil, îmi făceam de lucru cu aparatul de sandviciuri. M-am uitat derutată la ecran și am văzut numele mamei. Ciudat.

De obicei, nu vorbeam niciodată la telefon miercurea, fiindcă ea se ducea la yoga și eu aveam un munte de teme de făcut. Am pus telefonul la ureche.

— Bună, mamă, am zis și cu mâna liberă am deschis aparatul.

Îmi pregătisem singurul fel de mâncare la care mă pricepeam: un sandvici cu brânză. Îmi lipseau abilitățile și motivația să gătesc orice altceva. Existau oameni cu un talent extraordinar pentru gătit, cum ar fi aproape-sora-mea-vitregă, Dawn. Alții, dimpotrivă, trebuiau să se mulțumească să mănânce semipreparate și sandviciuri de la cantină. Acei „alții” eram eu.

— Bună, draga mea, a zis mama. Ce faci? Cum ți-a fost ziua?

M-am încruntat și am închis aparatul.

— Bine. Miercuri e ziua mea preferată. La tine cum a fost?

— Păi...

Și-a dres glasul.

— Am primit vești proaste la editură.

Am simțit că-mi crește pulsul.

— Te-au concediat?

— Din fericire, nu. Dar s-au făcut câteva reduceri de program și voi lucra mai puține ore pe săptămână.

Am înjurat încet. Mama avea un post bun la o editură științifică, dar banii tot nu erau suficienți, de multe ori. Făcusem un credit pentru a-mi plăti studiile la Woodshill, iar casa pe care ne-o lăsase moștenire bunica era deja veche de peste 50 de ani și venea la pachet cu niște costuri ridicate de întreținere.

— Câte ore ți-au tăiat? am întrebat, apucându-mă cu mâinile de blatul din bucătărie.

— Nu-ți face griji. Ne descurcăm. Am vrut numai să te anunț. Și cred...

Puteam să jur că i-a fost greu să spună următoarele cuvinte.

— Cred c-ar fi bine să îți găsești o slujbă în Woodshill. Ca măsură de precauție.

— Sigur că da, mamă, am zis imediat.

Tăcerea s-a așternut între noi. Apoi ea și-a dres glasul.

— N-ar trebui să fie așa, draga ea, a murmurat. Ar trebui să te concentrezi exclusiv la studii, nu să lucrezi din cauza mea.

— Ți-am zis deja de-o veșnicie că n-am probleme să-mi caut de lucru.

Încercam să vorbesc cu ea cât de blând posibil, pentru că era evident că o necăjea situația. M-am întrebat dacă îmi ascundea încă ceva — dacă slujba ei era în pericol.

— Abia aștept să lăsăm toate astea în urmă și să ne apucăm de proiectul nostru, a zis mama, oftând.

Cu mare efort, am scos un sunet de încuviințare și m-am obligat să zâmbesc, deși mama nu mă putea vedea. Nu vedea nici transpirația care-mi acoperea ceafa.

De când mă știu, mama a dorit să-și pornească propria agenție literară, cu mine ca parteneră. Când eram mai mică, mergeam la editura unde lucra și ședeam lângă ea cu orele, privind-o. Acolo și acasă citeam, evaluam și redactam împreună manuscrisele, schimbam păreri despre punctele slabe și punctele forte ale autorilor și despre potențialul lor.

Dar ea mi-a interpretat zelul drept interes autentic pentru munca ei și nu doar că mi-a făcut rost de internshipuri peste vară la alte edituri și în agenții, ci a și pus la cale un plan să deschidă o agenție cu mine de îndată ce-mi terminam studiile și astfel să-și vadă visul împlinit.

— Îmi pare rău, dragă. Știu că nu făcea parte din planurile noastre, a zis mama, smulgându-mă din contemplare.

— Nu te îngrijora. Voi găsi imediat o slujbă, am zis, încercând să o liniștesc.

— Ce drăguț din partea ta! Mulțumesc.

Vocea ei plăcută părea bucuroasă forțat.

M-am încruntat.

— Sigur e totul OK, mamă? Sau vrei să trec mâine pe la tine?

— Nu, nu. Sunt doar ușor afectată, fiindcă a fost iadul pe pământ azi la birou. Chiar dacă e un pas înapoi, mă țin de cuvânt: după ce termini facultatea, fondăm agenția.

Am căutat o temă care să fie mai puțin delicată decât viitorul meu profesional sau faptul că banii vor fi mai puțini.

— Ce face Stanley? am întrebat.

— Stanley, dragă, întreabă Everly ce mai faci.

Am auzit răspunsul lui, iar mama a murmurat ceva.

— Face bine, îți mulțumește de întrebare, a zis apoi.

— Este la noi.

Ea a ezitat puțin.

— Da.

Am simțit un nod în gât. Stanley era cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată mama, și totuși nu puteam să nu-mi fac griji că o îndepărta de mine.

— Vine des? am întrebat încet.

Nu a răspuns, iar tăcerea ei mi-a provocat o senzație neplăcută în stomac. Mi-am căutat cuvintele.

— Ai grijă de tine, mamă, am zis.

A oftat.

— Everly.

— Îmi fac griji pentru tine.

Sentimentul era atât de adânc înrădăcinat, încât nu-mi prea puteam imagina viața fără el. Da, Stanley era un bărbat adorabil. O crescuse singur pe Dawn, care-i moștenise felul cald de a fi și inima generoasă, însă mama trebuia să aibă grijă. Trebuia.

— Nu trebuie să-ți faci griji, a spus mama.

Dar îmi fac, voiam să răspund. Am tăcut, însă. Tăcerea s-a prelungit până ce-a devenit aproape incomodă. Căutam ceva de spus, care să relaxeze tensiunea dintre noi și să facă să dispară gustul amar al trecutului. Dar n-am găsit nimic.

Beculețul albastru al aparatului m-a salvat.

— Trebuie să închid. E gata masa.

— Ți-ai pregătit ceva bun? a întrebat mama.

Stanley a zis iar ceva, în fundal. Mi s-a accelerat pulsul.

— Da.

Minciuna mi-a venit în minte ușor. Uneori, mă speriam singură de cât de ușor îmi era să mint. În fond, nu era de mirare; asta făceam de luni întregi.

— Gândește-te la masa de sâmbătă, a zis ea.

— Deja am pus-o în calendar.

— Super.

A ezitat puțin și mi s-a părut că-mi citea gândurile prin telefon.

— Te rog să nu-ți faci griji. Ne descurcăm.

— Sigur că ne descurcăm, mamă, am zis, deși grijile mă copleșeau deja.

Aș fi preferat să sar într-un autobuz spre Portland, să fiu lângă ea.

— Pe curând, dragă.

Mi-a trimis pupici prin receptor și am făcut la fel. Apoi am închis.

Am privit suprafața blatului din chicinetă o vreme. Frânturi de amintiri îmi pluteau îndărătul frunții. Am închis ochii strâns și le-am alungat înapoi în adâncurile conștiinței, acolo unde le era locul. Cu degete tremurânde, am luat o Cola fără zahăr din frigider și m-am trântit pe fotoliul ocrui din livingul meu minuscul.

Am luat o înghițitură de Cola și m-am uitat la brânza întinsă din sandwichi. Dintr-odată, foamea care-mi chinase stomacul mai devreme dispăruse.

Oftând, am pus farfuria pe paletii de lemn care-mi serveau de masă. De jos auzeam muzica vecinului. Lui Hank îi plăcea muzica house, iar mie, nu prea. Din păcate, eram la mila gusturilor sale muzicale de peste un an. Uneori, nici măcar ritmurile sălbatice nu puteau acoperi gemetele lui, când agăța pe cineva. Pereții nu erau suficient de groși.

Am privit în jur. Deși locuiam aici de mult, tot părea un loc nefinisat. Doar două rame cu fotografii de familie ajunseseră pe un perete, alături de gaura mică unde sfărmase rigipsul, când încercasem, fără succes, să bat un cui în el. De fapt, voiam să pun fotografii, dar eram prea pretențioasă și căutam motivele potrivite de luni întregi. Nu cumpărasem nici fețe noi pentru pernuțele de pe vechea canapea a bunicii și amânam cumpărarea unor ghivece simpatice pentru plante. Toate astea ar fi făcut camera mai prietenoasă și mai plăcută, dar eu mă îndoiam că decorațiunile ar fi făcut să dispară ce simțeam.

Poate că nu aveam să mă simt niciodată complet acasă în Woodshill. În mintea mea, eram tot cu mama. La început, am crezut că-mi era dor de casă, însă cu timpul mi-am dat seama că mi-era frică. Și după apelul telefonic devenise aproape insuportabilă.

De fiecare dată când îi povesteam mamei cât de fericită eram în Woodshill, mințeam. De fiecare dată când mă prefăceam lipsită de griji în fața lui Dawn, îmi era rușine. Treptat, minciunile începeau să mă copleșească. Există o singură persoană în viața mea căreia îi puteam arăta ce

simțeam cu adevărat, iar persoana aceea nu se punea la socoteală.

Cu o mână, am luat laptopul de pe masa improvizată și l-am deschis. O gură de Cola a sărit din doză și am înjurat încet. M-am aplecat repede să ling picătura de Cola de pe piciorul meu gol. Ce bine că locuiam singură! N-aș fi putut să-mi ling genunchiul fără să fiu privită pieziș de o colegă de apartament.

Am deschis e-mailul. Un sunet de notificare m-a anunțat despre tema de la atelierul de scriere creativă. Am sorbit din Cola, atentă să nu o mai vărs, și am deschis mesajul.

De la: Nolan Gates ngates@woodhill.edu

Trimis: miercuri, 14 septembrie, 2101

Către: Participanți modul opțional de scriere creativă 2

Subiect: Temă

Dragi studenți,

Aici este tema pe care vă rog să mi-o trimiteți până cel târziu duminică, la ora 20.00.

x Nolan

P.S. Blake, dacă nici de data asta nu-ți faci tema, creez un profil de Tinder cu numele tău. Vorbesc serios.

Am deschis repede anexa. Am văzut că Blake răspunsesese deja. Am deschis mesajul.

De la: Blake Andrews <bandrews@woodhill.edu>

Trimis: miercuri, 14 septembrie, 21:55

Către: Participanți modul opțional de scriere creativă 2

Subiect: RE: Temă